

har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende aftalen.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være *hjemmehørende* i en af de kontraherende stater. Udtrykket *en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat* betyder efter stk. 1 en person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde, registreringssted eller ethvert andet lignede kriterium.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter disses interne lovgivning, og stk. 2 og stk. 3 opstiller en række kriterier for løsning af dette problem. Det er nemlig nødvendigt at fastslå, i hvilken stat den pågældende person i *aftalens forstand* i en sådan situation er hjemmehørende, den såkaldte bopælsstat, idet dette vil være afgørende for beskatningsrettens fordeling mellem de to stater (bopælsstaten og kildestatens). *Man kan i aftalens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.*

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a) – d). Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de står anført i aftalen.

For selskaber m.v. anvendes bestemmelserne i stk. 3. Ofte vil man i en aftale anse en »ikke-fysisk« person, som er fuldt skattepligtig i begge stater, for at være hjemmehørende i den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde – dette gør man i OECD-modellen – men den dansk-vietnamesiske aftale afviger fra modellerne på dette område.

Det fastslås således i artikel 4, stk. 3, at en sådan »ikke-fysisk« person skal anses for at være hjemmehørende i den stat, hvor den er registreret. Er en sådan person imidlertid registreret i den ene stat og har sin virkelige ledelsessæde i den anden, skal de kompetente myndigheder ved gensidig aftale afgøre, hvor den pågældende skal anses for at være hjemmehørende. Så længe sådan gensidig aftale ikke foreligger, er ingen af staterne forpligtet til at anse vedkommende som hjemmehørende i den anden stat. Med andre ord: De to stater kan i en sådan situation se bort fra dobbeltbeskatningsaftalen.

Formålet med denne bestemmelse er at hindre spekulation i dobbelt fuld skattepligt, og baggrunden er, at Vietnam ved aftalens indgåelse ikke beskatter indkomst fra ikke-vietnamesiske kilder. Vietnam anvender således ikke globalindkomstprincippet. Hvis man i denne situation anvendte den gængse OECD-bestemmelse, ville et selskab ved at placere sit ledelsessæde i Vietnam kunne opsamle indkomst, som Vietnam ville have beskatningsretten til,

men hvor denne beskatningsret ikke blev udnyttet. Jfr. også anti-misbrugsbestemmelsen i artikel 25.

Artikel 5. Fast driftssted

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan beskaffenhed, at den skal anses for at udgøre et *fast driftssted*. Er der tale om fast driftssted, vil kildestatens kunne beskatte den fortjeneste, som det faste driftssted opnår. Ellers er hovedreglen, at fortjeneste indvundet af et foretagende ved erhvervsvirksomhed i den anden stat kun kan beskattes i bopælsstaten, jfr. artikel 7.

Artikel 5 afviger på visse punkter fra OECD-modellen, idet der efter vietnamesisk ønske er medtaget elementer fra FN-modellen for dobbeltbeskatningsaftaler mellem i-lande og u-lande. Denne model har en bredere definition af begrebet »fast driftssted« og dermed en større adgang til kildestatsbeskatning end OECD-modellen, da u-landet i sådanne tilfælde oftere vil være kildestat end i-landet.

Begrebet »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 og stk. 3 især et sted hvorfra foretagendet ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde eller et andet sted, hvor naturforekomster udvindes. Bygge-, anlægs-, monterings- og installationsarbejder udgør dog først et fast driftssted, hvis arbejdet strækker sig over mere end 6 måneder. Dette følger FN-modellen, OECD-modellen har 12 måneder. Ligeledes vil konsulentbistand m.v. udgøre et fast driftssted, hvis denne bistand ydes i mere end 6 måneder inden for en 12-månedersperiode, hvilket også følger FN-modellen.

Endvidere skal virksomhed i forbindelse med forundersøgelser, efterforskning og udvinding af kulbrinteforekomster altid anses for at være udøvet fra et fast driftssted eller et fast sted (jfr. artikel 14). Denne bestemmelse har sin rod i det danske forhandlingsoplæg vedr. beskatning af virksomhed omkring udvinding af kulbrinteforekomster. Tilsvarende bestemmelser findes ikke i nogen af modellerne. I den dansk-vietnamesiske dobbeltbeskatningsaftale er bestemmelserne placeret i artikel 23.

Artikel 5, stk. 4, fastslår, at opretholdelse af forskellige hjælpefunktioner ikke i sig selv udgør et fast driftssted, mens stk. 5 og stk. 6 behandler spørgsmålet om virksomhed udøvet gennem en agent i kildestatens. Princippet er, at virksomhed udøvet gennem en uafhængig agent ikke udgør et fast driftssted, mens der vil foreligge fast driftssted, hvis agenten har fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn. Endvidere vil der foreligge fast driftssted, hvis agenten udelukkende eller næsten udelukkende udøver virksomhed for det pågældende foretagende, samt i